

POSTANOWIENIE

6 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 6 lutego 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki
komandytowo-akcyjnej w W.
przeciwko W. S.
o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,
na skutek skargi kasacyjnej W. S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 24 stycznia 2024 r., I ACa 405/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia pozwanemu do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Pozwany W. S. wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 24 stycznia 2024 r., wydanego w sprawie z powództwa A. sp. z o.o. S. K. A. z siedzibą w W. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego.

Skarżący uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie następującego zagadnienia prawnego: *Czy konsekwencje popełnienia przestępstwa przez reprezentanta spółki działającego w*

ramach swojego umocowania jako piastun organu mają bezpośredni skutek dla reprezentowanej przez niego spółki, w szczególności czy mogą doprowadzić do uznania, że świadomość osoby popełniającej przestępstwo umyślne (w zamiarze bezpośrednim lub ewentualnym) i działającej w ramach pełnienia mandatu członka zarządu komplementariusza i działającej na jej korzyść jest równoznaczne ze świadomością braku zobowiązania do spełnienia świadczenia w rozumieniu art. 411 § 1 kc oraz czy takie przesądzenie odpowiedzialności przez sąd karny w wyroku skazującym może być ocenione z punktu widzenia art. 11 k.p.c. jako wiążące sąd w postępowaniu cywilnym i nie może być w ramach tego postępowania cywilnego w toku ustalone.

Wkazał również na oczywistą zasadność skargi, wyjaśniając że pozwany został pozbawiony formalnej możliwości dysponowania swoim prawem, zaś roszczenie powoda jest sprzeczne z podstawowymi zasadami sprawiedliwości społecznej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już, że zagadnienie prawne powinno zostać sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, a jednocześnie powinno być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. m.in. postanowienia SN z 11 stycznia 2024 r., I CSK 6184/22; z 13 grudnia 2023 r., I CSK 5954/22; z 25 października 2023 r., III USK 286/22).

Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. jest uzasadnione jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego

orzeczenia. Skarżący zaś powinien uzasadnić tę przesłankę, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 7 grudnia 2023 r., I CSK 5630/22; z 8 listopada 2023 r., I CSK 3494/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1631/23 oraz z 25 września 2023 r., I CSK 903/23).

Skarżący nie sprostął tym wymaganiom z kilku przyczyn.

Po pierwsze, jego wywód został oparty o niezgodne z ustaleniami stanu faktycznego poczynionymi przez sądy *meriti* założenie, iż w czasie, gdy jego nazwisko – jako użytkownika wieczystego - nie widniało w księdze wieczystej prowadzonej dla nieruchomości, nie mógł korzystać z przysługującego mu prawa. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że grunt pozostawał przez cały czas w posiadaniu dzierżawcy, z którym pozwany uprzednio zawarł umowę dzierżawy. Sposób korzystania z gruntu nie uległ zatem zmianie. Kwestionowanie ustaleń stanu faktycznego dokonanych przez sądy powszechne jest natomiast niedopuszczalne na etapie postępowania kasacyjnego. Wynika to wprost z art. 398¹³ § 2 w zw. z art. 398³ § 3 k.p.c., ograniczających kognicję Sądu Najwyższego w tym zakresie.

Do drugie, przedstawione zagadnienie prawne ma charakter kazuistyczny, dotyczy okoliczności tej, jednostkowej sprawy. Taki sposób zredagowania zagadnienia prawnego nie realizuje wymaganej publicznej funkcji skargi kasacyjnej, jaką jest przyczynienie się do jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. Co jednak ważniejsze, zagadnienie dotyczące możliwości przypisania zamiaru pistuna organu spółki samej spółce pozostaje bez związku z przedmiotem procesu, czyli pozbawieniem wykonalności tytułu wykonawczego, którym zasądzono zwrot należności publicznoprawnej, uiszczonej przez powoda. Nie ulega wątpliwości, że pozwany poniósłby koszty tej należności, gdyby nie doszło do fraudulentnego posłużenia się jego tożsamością, szczególnie zważywszy na fakt, że korzystanie z gruntu pozostawało bez zmian.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego

rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[a.ł]

Mariusz Załucki